

[Socialministeren.]

alders- og invaliderenteloven, og jeg håber, at det samarbejde mellem rigsombudsmanden og landsstyret, som er fastlagt i loven, må vise sig til gavn for begge parter og dermed også for den færøske befolkning.

Med hensyn til invaliderenten har man fulgt samme linie som ved aldersrenteloven, og der ydes i overensstemmelse med folkeforsikringslovens princip invaliditets- og hjælpeløshedstillæg til invaliderenten efter samme takster, som i dag gælder i landkommuner i det øvrige kongerige. Man har endvidere udvidet den kreds af personer, der omfattes af invalideforsikringsloven, således at nu alle medlemmer af færøske anerkendte sygekasser eller af sygeforsikringen omfattes af invalideforsikringen. Man har ligeledes udvidet adgangen til helbredelsesforanstaltninger efter loven, og landsstyret medvirker i administrationen på samme måde som ved aldersrenten.

I begge love er der åbnet adgang til en forhøjelse eller nedsættelse af rentebeløbene i overensstemmelse med leveomkostningernes stigning eller fald. Afgørelsen herom træffes af socialministeren efter samråd med eller indstilling fra landsstyret.

I overensstemmelse med minister Buhls forhandling med landsstyret i sommeren 1948 foreslås det, at omkostningerne fremtidig deles ligeligt mellem staten og Færøerne. For statens vedkommende kan de samlede udgifter for 1949—50 anslås til 1 510 000 kr., svarende til en samlet merudgift for staten på 1 170 000 kr.

Man har fra færøsk side lagt megen vægt på, at begge disse love kan træde i kraft pr. 1. april dette år, og regeringen vil meget gerne medvirke til, at dette ønske imødekommes; under henvisning hertil tillader jeg mig ved forelæggelsen af begge forslag at anbefale dem til det høje tings hurtige og velvillige behandling.

Formanden: Udenfor dagsordenen har undervisningsministeren ordet for at fremsætte det tidligere anmeldte lovforslag.

Undervisningsministeren (Hartvig Frisch): Jeg har herved den ære for det høje ting at fremsætte forslag til lov om statstilskud til oprettelse og drift af et J. F. Willumsen-museum i København.

Jeg skal ganske kort gøre opmærksom på, at sagen som udgangspunkt har et gavebrev, som den gamle kunstner udstedte den 1. september 1947, gående ud på, at han skænker dels alle de arbejder af ham selv, som er i hans besiddelse, og dels de kunstskatte, han gennem sit liv har samlet, til staten på betingelse af, at staten indretter et hus til dem. Dette gavebrev havde en tidsfrist, idet hvis gaven ikke var modtaget til den 1. september 1948, ville den derefter på ganske samme betingelser overgå som gavetilbud til Københavns kommune; hvis Københavns kommune heller ikke indenfor den frist ville modtage gaven, skulle det derefter være den gamle kunstners fødeby, Frederikssund, som ville have mulighed for at overtage gaven; og endelig hvis heller ikke Frederikssund ville modtage den, skulle den derefter, om jeg så må sige, falde tilbage til hans egen besiddelse og egen disposition.

Samtidig med at dette gavebrev blev udstedt, dannedes en Willumsen-komité, som tog sig den opgave på at indsamle et betydeligt beløb, gaver fra nordiske kunstnere af kunstværker, som skulle danne grundstammen til en udlodning, hvorved et ikke ubetydeligt beløb søgtes skaffet til veje som en grundfond til indkøb af malerier af J. F. Willumsen, der endnu på dette tidspunkt er i privat besiddelse.

Således forelå tingene, da jeg tiltrådte som undervisningsminister i november 1947. Jeg vidste altså, at jeg kun havde et bestemt antal måneder, indenfor hvilke der skulle træffes beslutning for statens vedkommende. Jeg erkendte samtidig, at det kunne være vanskeligt nok at gennemføre dette alene ved staten. Samtidig havde jeg blik for, at gavebrevet var formet sådan, at det ville blive Københavns kommune, som blev stillet overfor opgaven, hvis jeg passivt trak mig tilbage. Jeg gjorde derfor det, at jeg ganske underhånden fik forhandling med ledende personligheder indenfor Københavns magistrat, og jeg forstod, at disse personligheder indenfor magistraten følte et stort ansvar, ligesom jeg selv, overfor den store kunstners gave. Jeg henvendte mig til regeringen og fik dens tilslutning til at gå videre i sagen. Mit første skridt derefter var at orientere partiformændene i et møde. Det er også i lovforslagets bemærkninger an-